

Скіфський казан

Микола Руденко

Ото були часи: щоб скіфський цар
Міг воїнів злічить — хай кожен мечник
З усіх усюд для нього вишле в дар
Стріли своєї кутий наконечник.

Заворушились табуни й гурти
У росах степового різнотрав'я.
Яскріли списи, брязкали щити
Аж десь від Каспію до Подунав'я.

І за наказом царського гінця
Всю безліч стріл в печах перетопили —
Між скелями на березі Дінця
Казан з тієї бронзи встановили.

Ледь видимий в легкому тумані,
Нещадним втіленням земної моці
З'явився цар на білому коні
Із сагайдаком золотим при боці.

Хиталось узбережжя від голів —
Та ось перед царем схилилась кожна.
Диміло вогнище: п'ять пар волів
У тому казані зварити можна.

І їх варили, їли та пили,
Та по кущах горланили без ладу.
Цар був щасливий: зварені воли —
Достатні символи земної влади.

Ну, може, ще відрізані носи,
Бо цар — як цар він дбає про покірність.
О вільний степ! О золоті часи!
Я вас благословляю за помірність.